

Sygnatura akt IV Ka 466/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie :	SSO Waldemar Majka SSO Adam Pietrzak
Protokolant :	Ewa Ślemp

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 6 sierpnia 2014 roku

sprawy **J. G.**

syna J. i Z. z domu G. urodzonego (...) w K.

oskarżonego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 17 marca 2014 roku, sygnatura akt II K 389/08

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. W. z Kancelarii Adwokackiej w K. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 466 / 14

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Kłodzku oskarżył:

1) M. S. o to, że:

w dniu 4 lipca 2008r. w K., woj. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru:

- wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi małoletnimi oraz inną osobą dorosłą dokonała kradzieży telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 200 zł na szkodę R. B. w ten sposób, iż odwracając jego uwagę rozmową poleciły małoletnim dzieciom wyjęcie telefonu z kieszeni pokrzywdzonego, które następnie ten telefon wyjęły,

- wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi małoletnimi i J. G. dokonała rozboju na osobie R. B. w ten sposób, że po uprzednim uderzeniu pięścią w twarz pokrzywdzonego, doprowadziły go do stanu bezbronności a następnie zabrały mu w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki N. (...) o wartości 500 zł i pieniądze w kwocie 7 zł,-

tj. o czyn z art. 280§1 kk i art. 278§1 kk w zw. z art. 12 kk

2) J. G. o to, że:

w dniu 4 lipca 2008r. w K., woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi małoletnimi oraz M. S. i inną dorosłą osobą dokonał rozboju na osobie R. B. w ten sposób, że po uprzednim uderzeniu pięścią w twarz pokrzywdzonego doprowadził go do stanu bezbronności a następnie zabrał mu w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki N. (...) o wartości 500 zł i pieniądze w kwocie 7 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 7 listopada 2003r. za przestępstwa podobne z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk na karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, którą odbył częściowo w okresie od 11.02.2001r. do 11.04.2001r. oraz od 10.02.2003r. do 13.12.2005r.,-

tj. o czyn z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§2 kk

Sąd Rejonowy w Kłodzku wyrokiem z dnia 17 marca 2014r. sygn. akt II K 389/08:

I. uznając, że oskarżona M. S. w dniu 4 lipca 2008 roku w K. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami zabrała w celu przywłaszczenia na szkodę R. B. telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 200 złotych, to jest popełniła czyn z art. 119§1 kw, na podstawie art. 45§1 kw postępowanie o ten czyn umorzył;

II. oskarżonych J. G. i M. S. uznał za winnych tego, że w dniu 4 lipca 2008 roku w K. działając wspólnie i w porozumieniu oraz dodatkowo z inną dorosłą osobą dokonali zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki N. (...) o wartości 500 złotych oraz pieniędzy w kwocie 7 złotych na szkodę R. B. w ten sposób, że M. S. i inna ustalona osoba rozmawiając z R. B. przywołały do siebie J. G., który używając przemocy polegającej na uderzeniu R. B. pięścią w twarz spowodował jego upadek, a następnie zabrał mu wspomniany wyżej telefon oraz pieniądze, przy czym J. G. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 27 lipca 2001 roku sygn. akt II K 41/01 za przestępstwo z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 3 września 2002 roku sygn. akt II K 513/01 za przestępstwo z art. 283 kk w zw. z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§2 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary weszły w skład wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Kłodzku dnia 2 czerwca 2003 roku sygn. akt II K 337/03, a następnie w skład wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 7 listopada 2003 roku sygn. akt II K 915/03, którym wymierzono oskarżonemu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w części od dnia 11 lutego 2001 roku do dnia 11 kwietnia 2001 roku oraz od dnia 10 lutego 2003 roku do dnia 13 grudnia 2005 roku, to jest przestępstwa z art. 280§1 kk wobec oskarżonej M. S. oraz przestępstwa z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§2 kk wobec oskarżonego J. G. i za to na podstawie art. 280§1 kk, przy zastosowaniu art. 60§2 kk i art. 60§6 pkt 3 kk wymierzył oskarżonej M. S. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 280§1 kk w zw. z art. 64§2 kk wymierzył oskarżonemu J. G. karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej M. S. w punkcie II wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

IV. na podstawie art. 73§1 kk oddał oskarżoną M. S. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,-

V. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. W. 723,24 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w toku postępowania przygotowawczego i przed sądem I instancji,-

VI. na podstawie art. 624§1 kpk zwolnił oskarżonych M. S. i J. G. w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek tegoż Skarbu Państwa.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżony J. G., wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy.

Apelujący na podstawie art. 427§2 kpk oraz art. 438 pkt 3 kpk wyrokowi powyższemu zarzucił:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść a polegający na ustaleniu przez Sąd, iż oskarżonemu można przypisać sprawstwo zarzucanego mu czynu w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy w szczególności zeznania pokrzywdzonego R. B., wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania świadka T. G. nie pozwalają na poczynienie powyższych ustaleń.

Na podstawie art. 427§1 kpk i art. 437§2 kpk skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje;

Apelacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia może być skuteczny tylko wtedy, gdy apelujący wykaże przekonująco, iż Sąd orzekający nie respektował przy ocenie materiału dowodowego wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz wskazań logicznego rozumowania, o których mowa w art. 7 kpk. Nie wystarczy natomiast samo przeciwstawienie ustaleniom Sądu meriti odmiennego poglądu co do wartości poszczególnych dowodów. Autor apelacji poza krótką polemiką z ustaleniami faktycznymi zaskarżonego wyroku nie wykazał, aby w procesie jego wydawania doszło do naruszenia art. 7 kpk, czego implikacją byłby błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Wbrew stanowisku apelującego zdecydowanie stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy poczynił w sprawie jedynie trafne ustalenia faktyczne, bo oparł je o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody. Wnioski końcowe o sprawstwie oraz zawinięciu oskarżonego mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności, zaś uzasadnienie pisemne wyroku odpowiada wymogom art. 424 kpk. Innych wniosków wysnuć nie sposób, skoro Sąd I instancji bazował m. in. na niekwestionowanym w apelacji dowodzie w postaci wyjaśnień samego oskarżonego. Otóż oskarżony J. G. nie tylko przyznał się do sprawstwa i zawinięcia, po czym wprost wyjaśnił cyt. „my umówiliśmy się, że okradniemy tego (...)wyciągnął z kieszeni tego mężczyzny telefon komórkowy...potem pozostałe dzieci chciały wyciągnąć drugi telefon, ale im się nie udawało i dlatego ja uderzyłem tego mężczyznę z otwartej ręki w twarz...po czym on upadł na ziemię. Po tym ja wyrwałem temu mężczyźnie z ręki drugi telefon komórkowy...”k. 44 akt, podtrzymał je następnie w toku przesłuchania przed prokuratorem k. 64-66 a następnie przed sądem podczas posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania k. 71, w toku rozprawy k. 353 oraz w dniu 10 października 2013r. k. 666 akt. Przytoczonej treści wyjaśnienia nie są dowodem ani jedynym ani odosobnionym, w całej rozciągłości znajdują potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonego R. B. oraz współsprawczyń H. P. i skazanej już M. S.. Pierwsza z nich opisywała zdarzenie cyt. „ rozmawialiśmy po cygańsku, iż okradniemy tego mężczyznę...mężczyzna leżał na ziemi i trzymał się za twarz, wówczas mój brat (tj. oskarżony) wyciągnął mu z jego spodni drugi telefon...” k. 40 akt. W sposób tożsamy wyjaśniała także skazana M. S. (np. na k. 34-35), co podtrzymała przed sądem - oskarżony cyt. „ ...podszedł do niego (tj. pokrzywdzonego) i go uderzył pięścią w twarz i gdy on upadł na ziemię z kieszeni jego spodni wyciągnął telefon”.

Oczywiście błędnie apelujący kwestionuje te ustalenia, powołując się na zeznania świadka T. G., złożone w trakcie postępowania przygotowawczego. Otóż ów świadek nie była świadkiem przedmiotowego rozboju, ale o jego

okolicznościach rozmawiała z H. P., która opowiedziała jej o przebiegu zdarzenia i miała nakłaniać o wzięcie jej winy na siebie z powodu dwóch innych toczących się spraw i związanej z tym obawy więzienia (k. 37 akt). Zeznania tego świadka – oceniając je przez pryzmat zawartego w nich opisu działania oskarżonego, który miał uderzyć pokrzywdzonego pięścią w nos i następnie ukraść telefon marki S. (...) są ewidentnym dowodem obciążającym oskarżonego. Na rozprawie oskarżony nieudolnie próbował zaprzeczać dokonaniu przez siebie zaboru telefonu, której to zmiany stanowiska w żaden sposób nie uzasadnił, zatem należy ten element jego wyjaśnień ocenić jako zupełnie niewiarygodny, tym bardziej, że zdecydowanie przeczą mu także cytowane wyżej relacje M. S., H. P. i T. G.. Tak więc oczekiwania apelującego zmiany wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu czy ewentualnie o wydanie wyroku kasatoryjnego rażą brakiem podstaw merytorycznych.

Żadnych wątpliwości nie wzbudza ocena prawna przypisanego oskarżonemu czynu z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, którą Sąd Rejonowy także stosownie uzasadnił .

W świetle okoliczności sprawy i dyrektyw art. 53 kk brak jest podstaw do uznania wymierzonej oskarżonemu kary 3-letniego pozbawienia wolności za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 kpk. Wszak oskarżony przedmiotowego rozboju dopuścił się w ramach recydywy specjalnej z art. 64 § 2 kk, to właśnie on w ramach współsprawstwa podjął czynności sprawcze stosując przemoc a następnie zabór rzeczy, zatem jego udział w przestępstwie należy uznać za dominujący a tym samym stopień zawinienia jako duży. W takich okolicznościach wymierzona kara, zaledwie przekraczająca dolny próg ustawowego zagrożenia, to rozstrzygnięcie bardzo umiarkowane, wręcz łagodne, przez co wyrażone przed sądem przeprosiny wobec pokrzywdzonego (akcentowane w apelacji) obniżenia tej kary wywołać nie mogą. Słusznie zauważył Sąd Rejonowy, że oskarżony przez powrót do przestępstwa i to w warunkach art. 64 § 2 kk dowiódł wysokiej demoralizacji, wymagającej intensywnych oddziaływań penitencjarnych.

Mając na względzie powyższe sąd okręgowy orzekł jak na wstępie.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie §14 ust.2 pkt.4 oraz § 19 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz.U. Nr 163 poz.1348 z późn. zm.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk uznając za uzasadnione zwolnienie oskarżonego od ich ponoszenia, a to wobec orzeczenia kary izolacyjnej oraz braku po jego stronie majątku i dochodów.